

Anders Borg: Tal vid Sverigemötet 2012

Talare
Anders Borg
Finansminister

Datum
17 mars 2012

Plats
Örebro

Kära vänner!

Jag satt igår och funderade på hur det kom sig att Fredrik möttes av sådan kraft och sådan entusiasm igår. Jag tror att det beror på att det finns en väldig vilja i den här gruppen, en väldig kraft, ett väldigt stöd för att vi ska vinna också nästa val. Jag tror att det beror på att det bara är moderaterna och alliansen som kan se till att vi gör någonting åt Sveriges mest avgörande samhällsproblem, nämligen ungdomsarbetslösheten.

I tjugio år har vi haft ungefär tjugoprocent ungdomsarbetslöshet. Det är bara vi som kan göra någonting åt det. Och det är den viljan som ni återspeglar. Och jag tror också att det är så att det finns en väldig vilja och kraft hos oss och i alliansen för att säkra att vi inte får tillbaka en socialdemokratisk regering.

Vi vet att då skulle vi också i ytterligare fyra år ha hög ungdomsarbetslöshet. Vi vet vad socialdemokraternas politik handlar om. De säger, att vi är fixerade vid att vi ska öka arbetsutbudet. Socialdemokraterna är fixerade vid att minska efterfrågan på unga på arbetsmarknaden. Ungdomsarbetsgivaravgifter, tjänstemoms, RUT och ROT, allt som ska avskaffas och som gör att vi också kommer att se lägre efterfrågan på unga på arbetsmarknaden. Återregleringen av arbetsmarknaden, vi vet att trösklarna är höga. De blir inte mindre av att man återreglerar arbetsmarknaden genom att ta bort korttidskontrakt och begränsa lärlingskontrakt och annat som vi håller på med. Vi vet att det blir inte bättre och starkare drivkrafter för att vi går tillbaka till ett bidragssamhälle. Det är den övertygelsen, den kraften som ni återspeglar och som gör att jag är övertygad om att vi därmed kommer att gå mot en valseger nästa gång.

Jag hade tänkt att säga något om det läge vi befinner oss i. Vi är på väg in i ett läge där världsekonomin håller på att stabiliseras. Sverige har goda förutsättningar för att komma ur den här krisen starkt. Det ger oss ett läge där

det kan vara dags att ta litet diagnosen på svenska modellen, konstatera vad som fungerar bra men också fokusera på vad som är vårt framtidsuppdrag. Och det är det jag har tänkt att göra under den här halvtimmen med er.

Det första vi kan konstatera är att världsekonomin befann sig i ett mycket dramatiskt läge förra hösten. Riskerna för en grekisk statsbankrutt kunde ha drivit fram ett stort antal bankproblem i Europa, som mycket väl hade kunna stoppa upp hela världsekonomin på ungefär samma sätt som vi upplevde under hösten 2008. Det var alltså ett väldigt, väldigt allvarligt läge. Nu har vi sett att europeiska centralbanken, regeringar i Europa och också gemensamt EU har tagit initiativ och vidtagit åtgärder som gör att de riskerna har minskat. Det är nu tydligt att vi har brett stabiliserat det finansiella systemet. Det är också tydligt att de nya regeringarna i Italien, Spanien och i andra länder börjar aktivt vidta åtgärder för att återställa konkurrenskraften och för att återskapa ordning och reda i offentliga finanser.

Samtidigt, om vi då ser en stabilisering, hur är svensk ekonomi positionerad i det här? Ja låt oss först titta på styrkorna. Nästan alla andra länder kommer att behöva sanera sina offentliga finanser under de kommande fem-tio åren. Vi kan föra diskussioner, om vi ska göra en bred infrastrukturproposition, om vi ska göra en bred forskningsproposition. Vi är det enda landet i Europa som kan sätta oss ned i höst och tala om att vi faktiskt kan investera i vårt lands framtid. Alla andra måste spara. Vi kan investera oss framåt.

Vi går ur den här krisen med ett starkt företagsklimat, med ett starkt näringslivsklimat, med stark konkurrenskraft. Våra företag – tack vare ansvarsfull lönebildning och god produktivitet, omfattande reformer, med allt ifrån (avskaffad) förmögenhetsskatt till förändrad inkomstbeskattning, minskad reglering, ökad konkurrensutsättning, ökad valfrihet – allt det gör att företagen i Sverige känner att de har stöd och kraft att växa. Det gör att vi går ur den här krisen stärkta. Och vi har också ett läge på vår arbetsmarknad, där vi redan har genomfört omfattande strukturreformer. Så när krisen gradvis mattar av och vi ser att stabiliseringen kommer, ja då finns det lediga resurser, då finns det människor som är i arbetskraften som inte sitter fast – och inte kommer att sitta fast – i olika bidragssystem och utanförskap. Så Sverige har väldigt goda förutsättningar att gå framåt.

Låt oss då ta tempen på den svenska modellen: Vad är det som har fungerat och

vad har inte fungerat? Ja, till att börja med; de senaste fem åren – de fem år som vi har styrt – har tillväxten, sysselsättningen, offentliga finanser och inflation utvecklats starkare. Starkare än i Danmark. Starkare än i Finland. Starkare än i Tyskland. Starkare än i eurozonen. Starkare än i EU. Starkare än i USA. Starkare än i Japan. Starkare än i OECD-området. Så vi har en modell som tillåter ekonomin att växa och som ger förutsättningar och stöd för det. Men vi har också ett samhälle som präglas av sammanhållning. I har mindre inkomstskillnader och förmögenhetsskillnader än i de flesta andra länder. Vi har större social rörlighet i de nordiska länderna än i de flesta andra. Och för dem som har de tuffaste villkoren i samhället har vi bättre stödssystem och mer resurser än man har i praktiskt taget alla andra länder. Så vi har förmått att förena tillväxt, utvecklingskraft och sammanhållning. Det här har vi gjort i en samhällsmodell som präglas av ordning och reda. Ordning och reda i den ekonomiska politiken. Ordning och reda på arbetsmarknaden. Ordning och reda bland parterna. Ordning och reda i lönebildningen. Och också då naturligtvis en hög sysselsättning.

Så här har det inte alltid varit i Sverige. Den här beskrivningen, att Sverige växer snabbare, har bättre sysselsättningsutveckling och lägre inflation, så har det inte alltid varit. Går vi tjugo år tillbaka, så har det varit ett konstant reformarbete för att få ordning på den svenska modellen som (nu) har givit resultat. Det som skiljer oss från andra är just det, att vi år ut och år in har förmågan att fortsätta att reformera oss och stärka vår ekonomi. Och tittar vi bakåt, så här såg det ut: Efter det att vi gick över till devalveringspolitiken i början av 1970-talet, med hög inflation, instabilitet, ja då började vi få bekymmer. Hela lönebildningen och arbetsmarknaden hamnade på sned. Vi fick en arbetslinje som avvecklades. Vi fick arbetsmarknadsregleringar som gjorde att arbetsmarknaden fungerade allt sämre. Vi fick löneförhandlingar som gav mer av inflation och mindre av reallöner. Och vi fick en ekonomisk bubbla som till slut kraschade i slutet av 1980- och början av 1990-talet.

Det här har vi nu förändrat. Det är fundamentala förändringar som har genomförts. Vi har ordning och reda i den ekonomiska politiken. Vi har en riksbank som är självständig. Vi har en lönebildning som efter avtalsrörelser ger måttliga och rimliga löneökningar. Vi har en budgetprocess som ger oss stabilitet och struktur, som gör att ett land som man kan lita på är Sverige. Det finns inga risker och ingen osäkerhet i Sverige, därför att vi är ett land som präglas av stabilitet och ordning och reda.

Låt oss också titta på hur det var: Produktiviteten på 1970- och 80-talen halkade efter. Sverige halkade efter andra länder. Det kanske inte låter så mycket, om man växer med 1,8 eller 2,7 procent. Men det betyder oerhört mycket. På två decennier är skillnaden mellan de här två produktivitsutvecklingstakterna femtio procent av BNP. Man växer 50 procent av BNP mer med 2,7 procents produktivitet än med 1,8.

Vi hade under 1975 till 1995 nästan inga reallöneökningar: 0,3 procent per år! Det faktum att vi därefter har kunnat ha över två procents reallöneökningar betyder, att våra reallöner är i runda slängar femtio procent högre än de annars skulle ha varit. Det motsvarar i konsumtionskraft efter skatt för en LO-medlem nästan 5-6 000 kronor. Det är alltså i månadslön. Så att bygger vi på reallöner som bygger på produktivitet och effektivitet, då bygger vi också välstånd.

Det här kom inte av en slump. Det var avgörande skiften. Det var EU-medlemskapet, att vi öppnade vårt land för mer av handel. Det var alla de avregleringar och strukturreformer som Carl Bildt och hans regering genomförde: telekommunikationer, transporter, energi, etableringshinder som gjorde att Sverige plötsligt blev en ekonomi där den inhemska sektorn präglades av hög konkurrens. Det var en förändring av skatte- och utgiftssystem, skattereformer, men också, under de här åren så har vi minskat offentliga utgifters andel av BNP med tjugo procentenheter. Vi har minskat skattetrycket med 10-15 procentenheter. Svensk ekonom befinner sig i ett väsentligt bättre skick och det är därför vi får högre produktivitet, bättre tillväxt och mer av reallöner. Det är substantiellt och långsiktigt reformarbete.

Tittar vi på hur utanförskapet utvecklades, det här tror jag är en av de riktigt stora förändringarna, från tidigt 1970-tal så var ungefär tio procent av befolkningen beroende av sociala ersättningssystem. Problemet var, att efter varje kris där arbetslösheten hade ökat – oljekris eller kostnadschock – så fastnade människor och kom inte tillbaka till arbetsmarknaden. Förtidspensioneringarna växte år för år, sjukfrånvaron ökade. Och det här var avigsidan av den socialdemokratiska välfärdsmodellen. Alltför svaga drivkrafter för att vara på arbetsmarknaden, alltför omfattande bidragssystem, som ledde till att vi till slut hade en fjärdedel, tjugofem procent av den arbetsföra befolkningen, i någon typ av beroende.

Det här började vi ändra kring mitten av 1990-talet. Titta på processen! Vi

bryter utvecklingen för sjukskrivningar, förtidspensioneringar någonstans 2005-2007 genom de reformer vi då genomför. Och vi kommer att se den här utvecklingen fortsätta framåt.

Tittar vi på hur Sverige har klarat sig i den här krisen, för det är också en del av att vi har genomfört reformerna: Vi klarar oss genom kriser och står starkare! Sysselsättningen i Sverige har alltså vuxit snabbare än i praktiskt taget alla jämförbara länder. Jag stod på en rikskonferens våren 2009 och varnade för att vi skulle tappa 300 000 jobb mellan 2008 och 2011. 300 000 jobb! Vi sade att det fanns en risk att 100 000 av dem skulle vi förlora permanent. Nu kan vi se hur siffran ser ut: 2008-2011 ökade sysselsättningen med nära nog 50 000 personer. Sedan vi kom ut ur krisen har sysselsättningen ökat med 190 000 personer. Och blickar vi framåt med de prognoser som vi gör så kommer vi att ha något strax under 300 000 människor i sysselsättning 2014 än vi hade 2006.

Det här är resultatet av reformarbete. Låt oss titta! Sverige har kunnat göra det här med bibehållen fördelning. Kom ihåg vad vänstern sade. Om man skulle övergå till låg inflation och balans i offentliga finanser, då skulle det oundvikligen leda till ökade klyftor. Det skulle oundvikligen ställa oss i konflikt med välfärdsstaten. Om vi genomförde avregleringar och strukturreformer för att få upp tillväxten, ja då kunde det inte ske utan att skillnaderna i samhället ökade. Och vi kunde inte reformera arbetslinjen utan att det skulle leda till stigande klyftor, genom att vi skulle få lönesänkningar och annat som de hotade och varnade för. Nu kan vi konstatera, att efter 20 år av reformer för stabilitet, för tillväxt och för arbetslinje så är Sverige fortfarande det land som har mest sammanhållning, minst inkomstskillnader. Och vi ser, när man justerar inkomstfördelningen, att man också i Sverige får tillgång till vård, omsorg och skola oavsett inkomst. Vi och de andra nordiska länderna har klarat sammanhållningen bättre. Det här var, vad vänstern sade till oss var omöjligt. Det har vi gjort i Sverige. Vi har klarat tillväxt, stabilitet och arbetslinje med bibehållen sammanhållning.

Ja, då är väl allting bra i Sverige? Nej, så är det inte. Den svenska modellen har en akilleshäla. Den är allvarlig. Vi har alldeles för hög ungdomsarbetslöshet. Vi har alldeles för många invandrare som inte kommer in på arbetsmarknaden. Vi har helt enkelt alldeles för stora trösklar för att komma in i arbete. Vi vet vad det här beror på: Höga skatter. Rejåla skattekilrar. Ja, det slår ut många jobb i servicesektorn. Vi har börjat att åtgärda det med RUT och ROT och (sänkta)

ungdomsgivaravgifter. Men det är fortfarande så att vi har höga skatter och de slår ut väldigt många jobb.

Vi har höga trösklar in på arbetsmarknaden. Läger man ihop våra skatter, våra avtalskostnader, våra arbetsmarknadsregleringar och annat; ja då är det trösklar och hinder som gör att det är svårt att komma in. Eftersom vi också har ett utbildningssystem som inte öppnar dörrar utan som hindrar människor och inte ger dem det stöd de behöver för att komma i arbete, ja då är det höga trösklar in på arbetsmarknaden. Det här drabbar unga människor och det drabbar invandrare.

Det här är också socialdemokraternas stora svaghet. De vägrar att se det här problemet. Och nästan alla de åtgärder som de nu talar om kommer tyvärr att förvärra det. Tittar vi på ungdomsarbetslösheten, så är det alltså i runda slängar i tjugo år som Sverige har legat på en ungdomsarbetslöshet på 20 procent. Det finns naturligtvis en hel del av det som är överdrivet, därför att det handlar om studenter som arbetar och det finns andra saker också. Men när vi konsekvent i två decennier har legat med så här hög ungdomsarbetslöshet, då måste man dra slutsatsen att det är något som är strukturellt problematiskt här.

Titta på hur det ser ut i sammansättningen. Det här är då arbetslösheten. Den ligger på 7,6 procent. Av dessa 7,6 procent är det tre procentenheter unga. Ungdomsarbetslösheten ligger på över 20, men av de sju procenten arbetslösa så är ungefär tre procent unga. Ungefär två procent av dem är utrikesfödda. För gruppen svenska inrikesfödda 55-74 år och 25-54 år, där är det 1,9 respektive 0,7 procent. I de två grupperna ligger arbetslösheten på ungefär tre och en halv procent i båda två. Fjorton procent för invandrare, någonstans över tjugo procent för unga.

Notera, att det här problemet har förvärrats. Trösklarna har gradvis gjort, att när vi fått ordning på arbetsmarknaden så fler kommer i arbete, ja då ändå en grupp som har svårt att komma in. Det är de unga och de som kommer hit. Och det är också så, att här har det skett en förskjutning, det är fler unga som behöver komma in och vi har fler invandrare än vi tidigare har haft. Och det här är vägvalet i svensk politik. Det är det här som är vägvalet 2014. Titta på vad socialdemokraterna föreslår! Höjda arbetsgivaravgifter på unga. Begränsa RUT och ROT. Återförd restaurangmoms. Återreglerad arbetsmarknad. Begränsa bemanningsföretagen. Begränsa korttidskontrakten. Öppna igen för permanent

bidragsförsörjning. Och en jobbpolitik som bygger på att man kommer att fördubbla värns-katten och återinföra en massa andra skadliga skatter för företagen.

Det här är socialdemokraternas politik. Och låt oss blicka på vad det här skulle få för effekter. Jag var och lyssnade på Stefan Löfven häromdagen, när han höll ett tal. Då sade han, att deras politik byggde på att man skulle öka efterfrågan på unga, så att de får en chans att komma in på arbetsmarknaden. Det låter ju klokt. Men hur rimmar det med att höja skatterna på företagsamhet med 20-25 miljarder? Det är ingen efterfrågan som stiger för att man fördubblar arbetsgivaravgifterna.

Stefan Löfven sade att det är viktigt att det lönar sig att utbilda sig. Det är viktigt att vi får fler kompetenta människor som kan jobba i vår industri och hålla oss världsledande. Han ska fördubbla värns-katten. Somliga kritiserar oss för att vi inte har avskaffat den. Socialdemokraterna får stöd av företagsledare när de säger att de ska fördubbla värns-katten. Har de hört det, de i näringslivet som tror att de ska ha en regering med Stefan Löfven i spetsen, som klarar att möta framtidsutmaningarna?

Det tredje budskapet från Löfven var att nu skulle vi satsa på företagen. Men hur rimmar det med en politik som höjer arbetsgivaravgifter, begränsar RUT och ROT? Blir det fler företag, därför att de mest snabbväxande sektorerna vi nu har ska vi lägga belastningar på? Titta på de unga! Vad har vi för problem på arbetsmarknaden? Backa bandet här: Vi har för höga kostnader för att anställa. Då vill de höja dem. Vi har för stora risker för arbetsgivare att anställa därför att vi har olika omfattande trygghetsregler. Ja, då vill de återreglera arbetsmarknaden. Vi har alldeles för höga trösklar och för svaga drivkrafter för att komma in på arbetsmarknaden. Ja, då vill socialdemokraterna återställa bidragssystemen.

På punkt efter punkt efter punkt, så är det alldeles uppenbart att socialdemokraterna representerar en politik som skulle förvärra situationen för Sveriges unga. Det är ett avgörande vägval, vart vi vill ta vägen. Ska vi göra något åt vårt viktigaste samhällsproblem eller ska vi backa bandet och förvärra problemen? Det är det som är den stora frågan i valet 2014 – och vårt besked är klart.

Vägen framåt är för oss väldigt tydlig. Vi har ett brett utvecklingsarbete framför oss. I de här arbetsgrupperna, i vårt parti och tillsammans med allianspartierna, ska vi utveckla vår politik. Vi ska naturligtvis vidta åtgärder i den här tiden vi har kvar när vi måste säkra Sverige fram till 2014. Men vi ska också lägga fram ett valmanifest och en reformpolitik som gör att vi anträder vägen mot en väsentligt lägre ungdomsarbetslöshet. Och det bygger på en arbetsmarknad för alla. Det bygger på att vi främjar flexibilitet och trygghet. Men det utgör inte grund för ett systemskifte. Svenska modellen fungerar i grund och botten bra. I USA, Danmark, Storbritannien och Irland kom man ur krisen med högre arbetslöshet – högre ungdomsarbetslöshet. Det vi ser är att de länder som klarar sig, som Österrike, Holland och Tyskland, ja de påminner om oss. Det är länder som har kollektivavtal, som har en lönesättning där man har förhandlingar och där man då öppnar vägar. Det är det vi ska bidra med. Vi ska prata tillsammans med parterna om vad som kan göras för att underlätta för unga människor att komma in. Och vi kan säkert stötta och underlätta det. Vi tror inte att systemskifte är vägen i en samhällsmodell som har fungerat så bra som vår.

Det vi ska göra är väldigt tydligt. Vi ska stärka drivkrafterna för alla arbeten. Ska människor komma in på arbetsmarknaden, ja då måste vi brett fortsätta att göra det mer lönsamt att arbeta. Men vi måste också göra om försörjningsstöden. Vi har idag försörjningsstöd som innebär att man får hundraprocentiga margineffekter om man har blivit beroende av den här typen av bidragssystem. Vi har idag inte möjligheter att ställa villkor och ställa krav som gör att vi underlättar för människor att komma tillbaka. Det måste vi se över. Det måste vi göra någonting åt. Vi måste naturligtvis också upprätthålla arbetslinjen i socialförsäkringarna. Inte backa på de reformer som vi har genomfört!

Låt oss titta på utbildningssystemet. Även här är det ett brett reformarbete som måste komma på plats. Yrkesintroduktion är ju den möjlighet till praktiska yrkeskurser som de, som inte har klarat av att gå ut grundskolan med fulla betyg, idag kan få. Det är ett system som idag omfattar några tusen elever varje år. Här måste vi lägga kraft och lägga kvalitet och resurser, som gör att människor som lämnat grundskolan får ett stöd för att komma ut på arbetsmarknaden och få ett arbete – och en väg att komma tillbaka till gymnasiet. Vi måste få bättre yrkesutbildningar. En mycket stor del av dem som idag går på yrkesutbildning får inte ta del av en bra praktikverksamhet, för man får inte praktikplats och förmår inte att ge ett innehåll åt dem. Det måste vi ändra på. Vi måste förstärka yrkesutbildningarna så att de fungerar bättre. Vi

måste få ett lärlingssystem som fungerar. Vi har lanserat ett lärlingssystem. Vi räknade med att komma upp i 30 000 personer om några år. Tyvärr är det hälften så många som vi räknade med, som varje termin börjar. Det här måste vi lägga kraft i. Vi måste se till att det fungerar, att lärlingarna kommer ut, att en bra utbildning och att systemen fungerar. Det är ett brett omvandlingsarbete på utbildningssidan, som handlar om att rusta människor, så att de har den kompetens när de kommer ut på arbetsmarknaden som företagen efterfrågar. Det är ett ordentligt arbete och det ska vi göra tillsammans.

Vi måste också förstärka integrationen. Vi har haft ett system, där de som kommer till Sverige ofta fastnar i bidragsberoende, därför att vi inte ger dem en chans att komma in på arbetsmarknaden. Vi har inte en svenska för invandrare, SFI, som ger den kvalitet, som ställer de krav och ger de drivkrafter som är nödvändiga. Här har vi börjat reformerna, och i höst ska vi få en utredning där vi tittar på om vi kan införa en SFI-peng som gör att det här i hela landet – och för alla som kommer hit – faktiskt ger de nödvändiga svenskakunskaperna. För det är faktiskt så, att det är mycket svårt att få ett arbete i Sverige om man inte har fått en god grund med sina svenskakunskaper.

Vi har reformerat etableringssystemet sedan årsskiftet, så att det inte längre är socialbidragens avtrappning som möter alla som kommer till Sverige. Men då visar det sig, att det systemet idag bara går för dem som kommer hit som flyktingar. Inte för andra som kommer hit som invandrare. Det måste vi se över. Vi måste se om vi kan bredda det här, så att också anhöriginvandrare får en starkare hjälp och ett starkare stöd för att komma i arbete.

Vi måste se över föräldraförsäkringen, så att den inte blir en bidragsfälla där människor hamnar varaktigt utanför arbetsmarknaden. Vi måste helt enkelt få en tydlig arbetslinje i alla delar av det sätt som vi möter människor som kommer till Sverige.

Vi måste också öka efterfrågan. Det måste vara så, att det finns fler företag som vill anställa. Nystartsjobben fungerar bra. De är en viktig del, men i vårt utvecklingsarbete måste vi fundera på om det är någonting ytterligare som vi kan göra. Vi måste vända på varje sten. Vi måste se över varje del av de här systemen. Vad kan vi göra för att förstärka när det gäller villkor, när det gäller längd, när det gäller de olika nivåerna för att se till att det blir ännu fler unga människor, ännu fler som är arbetslösa, som har varit sjukskrivna som får en väg

tillbaka till arbetslivet?

Lärlingskontrakten, att man ska kunna ha en provanställning under sin tid som lärling, som gör att företagen vågar släppa in unga, att de vågar pröva dem som man inte är säkra på har den absolut mest prövade erfarenheten och kompetensen. Här vill vi hitta ett system som förstärker de möjligheter. Socialdemokraterna säger naturligtvis som vanligt nej. Vi vill ha kvar de sänkta ungdomsarbetsgivaravgifterna. Vi är beredda att titta på vad som kan göras med arbetsgivaravgifter för att se hur man stärker efterfrågan. Och det är naturligtvis så igen, att här säger socialdemokraterna motsatsen.

Låt oss också titta på arbetsmarknadspolitiken. Vi har en arbetsmarknadspolitik som är omfattande, som fungerar i vissa stycken bra. Men vi hör ofta från företagen, att arbetsförmedlingen inte riktigt ger det stöd som man skulle önska. Vi har många gånger fått höra på Hillevi (Engström), när hon berättar om att det är någonting som gör att systemen inte riktigt får fast kontakt med marken, så att vi ”får bilen att röra sig framåt”. Därför att det är någonting som gör att, trots alla olika former av åtgärder vi har, så blir det inte riktigt den effekt som vi önskar. Och här gäller det ju att vi också ser över och tittar på alla dessa delar.

Det här är vårt budskap. Vår tro. Vi vill ha en arbetsmarknad som ger plats för alla. En arbetsmarknad som rör sig mot full sysselsättning. En arbetsmarknad där trösklarna är mindre och där fler kommer i arbete.

Det är också en ideologisk utgångspunkt från vår sida. Vi tror på ett samhälle där man kan arbeta och försörja sig själv, där människor får känna den stolthet det innebär att man faktiskt åstadkommer någonting tillsammans på en arbetsplats; att man förmår försörja sig själv, sin familj och utvecklas på det sättet och känna stolthet. Det är vårt budskap!

Vi vill ha en modern svensk modell. En modern svensk modell som förmår att förena stabilitet och sammanhållning, men att också alla människor får en chans att vara på arbetsmarknaden. Det ska vara en svensk modell som är bra för alla, där samhället förmår att se till att de allra flesta kan vara i arbete och att vi därför gör alla våra stödsystem, alla våra strukturer så, så att de hela tiden pekar tillbaka till att man ska få vara i arbete.

Vårt budskap till väljarna, idag och i valet 2014, är att Sverige står inför ett

vägval. Ska vi gå vidare med en politik för att ta ner trösklar? Ska vi gå vidare med en politik som öppnar dörren för fler att arbeta, som förbättrar för företag och skapar starkare drivkrafter? Elle ska vi backa bandet? Ska vi tillbaka till system som hindrar företag, som hindrar människor, som bygger ungdomsarbetslöshet och som cementerar utanförskap? Jag är övertygad om, att vi har kraften, vi har energin att möta väljarna och övertyga dem om att vi behöver fyra år till i valet 2014.

Tack så mycket!

Taggar

2010-tal, 2012, Man, Moderaterna, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/anders-borg-tal-vid-sverigemotet-2012>